

Beszámoló

Az elmúlt évben azzal foglalkoztam, hogy megteremtsem a *A NŐ* című projekt minden szükséges anyagát, kellékét, hogy elkezdhessem a munkát. A tervek készen lettek, az ötletek szerencsére csak úgy áradtak, nagyon jó élmény volt tervezgetni, kitalálni, logikázni mi lenne a legmegfelelőbb megoldás: gondolok én itt a díszlet-, jelmeztervezésre, kellékek kitalálásra, szöveg dramatizálására. Nagyon élveztem, hogy most a háttérben zajló munkában is részt veszek és nem csak elől a színpadon. Azt kell mondanom, hogy a sok ülőmunka még több lelkesedést eredményezett a projekt megvalósításához. Szerencsére *Barabás Árpád* mindvégig a segítségemre tudott lenni, mert szerintem fontos, hogy a rendező megtalálja a helyét, sőt otthon érezze magát a projektben, könnyen ment az együttműködés.

Azzal szeretném kezdeni, hogy a pályázathoz képest egy picit változás történt, rátaláltam egy másik csodálatos novelláskötetre: *Tóth Krisztina VONALKÓD – tizenöt történet* – címmel és ebben találtam meg, azokat a történeteket, amelyek által a tervem megvalósulhat: olyan női sorsokat bemutatni, amik által mindenki magára ismerhet, mintha csak tükörbe nézne vagy azt is mondhatná, hogy ez már velem is megtörtént. A pályázatomban sokat írtam arról, hogy szeretném megtapasztalni milyen lehet negyvenöt percen keresztül fenntartani a nézők figyelmét és úgy érzem, hogy ezek a szövegek segítenek a legjobban ennek a projektnek beteljesülésében. Hat történetet választottam ki, hat különböző novellát – amit mellékelni is fogok, hiszen rengeteg idő volt digitális formába begépelni –, amelyek bejárják a mindenkori nőt: a tinédzserkortól egészen a halál, az elmúlás gondolatáig. Fő célom az volt, hogy ezek a szövegek tartalmazzanak humort, hiszen az élet mindig tartogat valami vicceset számunkra, pont azokban a pillanatokban, amikor nem számítunk rá, hiszen nincsen tragédia komikum nélkül.

Egy egyéni műsornál, ahol azt a feladatot tűztem ki magam elé, hogy tapasztaljam meg azt az öt-hat estét és pár pillanatot, amiről *Törőcsik Mari* beszélt a *Bérczes László beszélgetőkönyvben*, ahhoz elengedhetetlen egy jó szöveg. A következőkben egy olyan teret kellett kiötlelni, amiben létre tud jönni ez a pár őszinte pillanat néző és színész között. Nem kellett sokat gondolkozni, hogy rájövünk egy steril tér lenne a legmegfelelőbb, ahol tudok érvényesülni, ahol én vagyok a központban, amiben nem nehéz rám figyelni és arra amit

mondok. Fontos volt az is, hogy ne legyen nagy, mert nem tudom egyedül uralni a teret, létezni a térben. Valami kicsi ékszerszerűségről álmodtunk, amiben otthonosan tudok mozogni, ami biztonságot nyújt és ami praktikus is egyben, az utaztatások miatt. Így jött létre egy 2,5x2,5m négyzet, ami tulajdonképpen egy trapéz, hisz a két oldalsó fal a nézők felé nyit – amint a csatolt tervrajzon is látszik –, a plafon pedig azért fontos, mert abba tudjuk a reflektorokat elhelyezni, így nem lesz szükség fölösleges állványokra és bármilyen térben el tudjuk helyezni ezt a tulajdonképpen négy falat, mert nem fog kelleni hozzá semmilyen technikai eszköz. Ehhez az egyszerű térhez egy egyszerű, semleges jelmezt találtam ki, ami nem gátol a mozgásban mégis abban segít, hogy jól érezzem magam (ezt a tervrajzot is csatoltam).

A következő fontos eleme a projektnek, aminek a segítségével úgy fog létrejönni, ahogy terveztük, azok a kellékek. Kicsi, apró tárgyakra gondoltunk, amik egyfajta hangulatot is kölcsönöznek, de akár játszani is lehet velük és amit még kitaláltunk, hogy a tér különböző pontjaira helyeznénk el, ami megszabná a mozgásomat a térben – valaminek a függvényében kellene létezniem, ami meghatározza a játékomat a színpadon – és egyben egy térkép is lenne, ami összeköti a hat különböző történetet. Ezek a miniatűr tárgyak a novellákban jelennek meg életnagyságban, mint például: fényképezőgép, agyag váza, kis termetű keverék kutya, festővászon, autó, üveg, stb. (ezekről is csatoltam fényképeket). Ezek mellé szükséges egy ülőalkalmatosság is, ami át tud alakulni akár asztallá is vagy dobogóvá, amire felléphetek és leléphetek: ennek megfelelően egy fehér négyzet alakú dobozt találtunk ki, ami egy meglepetést is rejt magában. Az előadás végén, az utolsó történetnél megfordítom a dobozt: kiderül, hogy üreges és magában rejt a díszlet miniatűr változatát – mint egy makett – benne egy miniatűr énnel is.

Pontosan elterveztünk minden részletet, de rájöttünk, hogy a színházon kívül sajnos nem tudjuk megvalósítani a projektet: nincs reflektorunk, fénypultunk, fénytechnikusunk, nem tudok próbatermet biztosítani magunknak, nem tudunk jegyeket eladni, nem tudjuk hirdetni az előadást és ami a legfontosabb nincs játszó helyiség. De a *Tomcsa Sándor Színház* volt olyan nagylelkű, hogy felkarolja a projektet, csak ki kell várjam azt az időt, amikor lesz annyi szabadidő, hogy tudjunk próbálni legalább egy hónapot. Már alig várom!

Az ösztöndíjat céltudatosan félreraktam egy bankszámlára, hogy amikor neki tudunk fogni a munkának legyen kéznél és fel tudjam használni a projektet megvalósításához. Terveink szerint legkésőbb idén ősszel sort kerítünk a bemutatóra.

Hálás vagyok a lehetőségért!